

## Απόφαση 1 / 2013 (ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές της Α' Σύνθεσης: Ρένα Ασημακοπούλου, Πρόεδρο Αρείου Πάγου, Δημήτριο Πατινίδη, Σπυρίδωνα Ζιάκα και Βασίλειο Λυκούδη, Αντιπροέδρους, Δήμητρα Παπαντωνοπούλου, Νικόλαο Λεοντή-Εισηγητή, Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Γρηγόριο Κουτσόπουλο, Δημήτριο Μουστάκα, Νικόλαο Πάσσο, Δημητρούλα Υφαντή, Αικ. Βασιλακοπούλου-Κατσαβριά, Ιωάννη Γιαννακόπουλο, Βασίλειο Λαμπρόπουλο, Μιλτιάδη Σπυρόπουλο, Ιωάννα Πετροπούλου, Στυλιανή Γιαννούκου, Εμμανουήλ Κλαδογένη, Γεώργιο Σακκά, Μαρία Βασιλάκη, Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου, Ελένη Διονυσοπούλου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αγγελική Αλειφεροπούλου και Γεώργιο Κοντό (κωλυομένων των λοιπών Δικαστών της σύνθεσης).

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του στις 18 Οκτωβρίου 2012, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αναστασίου Κανελλοπούλου (νόμιμου αναπληρωτή του κωλυομένου Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ιωάννη-Σπυρίδωνα Τέντε) και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α. Των καλούντων - αναιρεσειόντων: 1. Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Δ. Μ. Α.Ε." που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Γ. Π. του Π., κατοίκου ..., 3. Δ. Γ. του Γ., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Απόστολο Γεωργιάδη, 4. Κ. Δ. του Ε., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Ορφανίδη και 5. Ι. Α. του Α., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Στυλιανό Παπανδρεόπουλο. Του καθού η κλήση - αναιρεσιβλήτου: Ελληνικού Δημοσίου, όπως νομίμως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τους: Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Νομικό Σύμβουλο του Κράτους και Βασίλειο Καραγεώργο, Πάρεδρο Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Κοινοποιούμενη και στους:

1. Γ. Α. του Π., 2. Μ. Σ. του Β., 3. Ε. Α. του Α., άπαντες κατοίκους  
... .

Β. Του καλούντος - αναιρεσειόντος: Μ. Σ. του Β., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Φώτιο Στραβόλαιμο.

Του καθού η κλήση - αναιρεσιβλήτου: Ελληνικού Δημοσίου, όπως νομίμως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τους: Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Νομικό Σύμβουλο του Κράτους και Βασίλειο Καραγεώργο, Πάρεδρο Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 4 Δεκεμβρίου 2002 αγωγή του ήδη καθού η κλήση - αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Νάξου. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 62/2004 του ίδιου Δικαστηρίου και 51/2007 του Εφετείου Αιγαίου. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν Α. οι αναιρεσειόντες με την από 5 Ιουνίου 2007 αίτησή τους και τους από 30 Οκτωβρίου 2008 πρόσθετους λόγους αναίρεσης και Β. ο αναιρεσείων με την από 27 Ιουλίου 2007 αίτησή του.

Στη συνέχεια εκδόθηκε η 454/2011 απόφαση του Γ' Πολιτικού Τμήματος, η οποία συνεδίκασε τις αιτήσεις αναίρεσης που αναφέρονται στο σκεπτικό, παρέπεμψε στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου τους αναφερόμενους στο σκεπτικό πρώτο, κατά το πρώτο μέρος του και δεύτερο λόγους της από 5-6-2007 αίτησης αναίρεσης των με στοιχ. Α' αναιρεσειόντων και πρώτο και δεύτερο πρόσθετους λόγους αυτής, καθώς και τους δεύτερο και τρίτο λόγους της από 27-7-2007 συνεκδικαζόμενης αίτησης αναίρεσης του με στοιχ. Β' αναιρεσειόντος και επιφυλάχθηκε να ερευνήσει τους υπόλοιπους λόγους τους περιεχομένους στις συνεκδικαζόμενες αιτήσεις αναίρεσης και στο δικόγραφο των προσθέτων λόγων αναίρεσης. Μετά την πιο πάνω απόφαση και την από 28 Μαρτίου 2012 κλήση του καλούντων με στοιχεία Α' και Β' η προκειμένη υπόθεση φέρεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισαγγελέας πρότεινε οι από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ παραπεμφθέντες λόγοι της αναίρεσης, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Κατά την 18 Οκτωβρίου 2012, ημέρα που συγκροτήθηκε το παρόν δικαστήριο προκειμένου να διασκεφθεί την ανωτέρω υπόθεση ήταν παρόντες άπαντες οι Αρεοπαγίτες.

#### ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Αντικείμενο της παρούσης αποφάσεως αποτελούν ο πρώτος λόγος κατά το α' σκέλος αυτού και ο δεύτερος λόγος της Α.31/11-6-2007 αιτήσεως και ο πρώτος και δεύτερος λόγος του Α1.222/30-10-2008 προσθέτου δικογράφου αυτής και ο δεύτερος και τρίτος λόγος της συνεκδικασθείσης Β.46/27-7-2007 αιτήσεως για αναίρεση της

51/28-2-2007 αποφάσεως του Εφετείου Αιγαίου, που παραπέμφθηκαν, κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 563 παρ.2β εδ.2 ΚΠολΔ, λόγω του δημιουργούμενου ζητήματος γενικότερου ενδιαφέροντος, στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου με την 454/23-3-2011 απόφαση του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, με παράλληλη επιφύλαξη ως προς την έρευνα των διατυπωμένων δι' αυτών λοιπών λόγων αναιρέσεως. Με την έννοια αυτή αξιολογούνται στη συνέχεια οι παραπεμφθέντες λόγοι αναιρέσεως με βάση τις αιτιολογίες και παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατάληξη της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής, κατ' επιτρεπτή, κατά το άρθρο 561 παρ.2 ΚΠολΔ, εκτίμηση των διαδικαστικών εγγράφων.

Ειδικότερα, με το 110/6-12-2002 δικόγραφο αγωγών, με ενάγον το Ελληνικό Δημόσιο και εναγομένους τους (α) Ι. Α., (β) Γ. Π., (γ) Δ. Γ., (δ) Κ. Δ., (ε) ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "Δ.Μ. Α.Ε.", (στ) Γ. Α., (ζ) Μ. Σ., (η) Ε. Α. και (θ) Μ. Α., το δι' αυτής ενάγον εδίδωκε να αναγνωρισθεί κύριο της περιγραφομένης και στη νήσο Θήρα κειμένης εδαφικής εκτάσεως, επιφανείας 91.497,75 τ.μ., και υποχρεωθούν οι εναγόμενοι σε απόδοση του κατεχομένου από έκαστο τούτων και ομοίως οριζομένου τμήματος αυτής, με θεμελίωση της επ' αυτής κυριότητάς του στην διατύπωση των αγωγικών ισχυρισμών Ι. ότι υπήρξε τμήμα του συσταθέντος Ελληνικού κράτους και προηγουμένως ιδιοκτησία του Οθωμανικού Κράτους, χωρίς να δεσπόζεται από ιδιώτη ή να έχει επ' αυτών οιονδήποτε δικαίωμα, διατηρηθέν ή μετεξελιχθέν σε εκείνο της κυριότητας, το οποίο καταλήφθηκε και δημεύθηκε κατά τον περί ανεξαρτησίας αγώνα και περιήλθε στην κυριότητά του "δικαιώματι πολέμου" κατά διαδοχή του Τουρκικού Δημοσίου σύμφωνα με τα 3 Φεβρουαρίου, 4/16 Ιουνίου και 19 Ιουνίου/1 Ιουλίου 1830 Πρωτόκολλα του Λονδίνου και την συνθήκη της Κων/λεως 27 Ιουνίου/1832, ΙΙ. ότι πρόκειται για βοσκότοπο και λιβάδι, για την επικαρπία του οποίου δεν έχει εκδοθεί επί Τουρκοκρατίας έγγραφο (ταπί), και απέκτησε την κυριότητα κατ' επιταγή του άρθρου 1 του από 3/15-12-1833 β.δ/τος, ΙΙΙ. ότι αποτελεί αδέσποτο κατά την έννοια των άρθρων 16 του ν. 21-6/10-7-1837 και 2 παρ.1 α.ν. 1539/1938, 972 ΑΚ και ΙV. τμήμα αυτής, εμβαδού 2015 τ.μ. κατεχόμενο από τον έκτο των εναγομένων, αποτελεί αιγιαλό και κατά τις διατάξεις του β.ρ.δ. και εκείνες των άρθρων 15 του ν. 21-6/10-7-1837, 1,5 του α.ν. 2344/1940 και 967, 968 ΑΚ, ως κοινόχρηστο, ανήκει στην κυριότητά του. Επί των εν λόγω υποκειμενικώς σωρευομένων (ΚΠολΔ 74 περ.2) και με στοιχ. (α)-(θ) χαρακτηριζομένων αγωγών εκδόθηκε η 6/2004 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Νάξου, με την οποία αξιολογήθηκαν ως μη νόμιμες κατά τις με στοιχ. Ι και ΙΙ ιστορικές βάσεις τους και ως αόριστες για εκείνη με στοιχ. ΙΙΙ, με την αιτιολογία (Ι1) " ότι κατά την εποχή της Τουρκοκρατίας η νήσος Σαντορίνη αποτελείτο στο

σύνολο της από γαίες καθαρής ιδιοκτησίας των Χριστιανών κατοίκων της, στην κυριότητα των οποίων ανήκαν και μετά την ανεξαρτησία, ενώ οι Οθωμανοί ιδιώτες δεν είχαν την κυριότητα επ' αυτών", (II1) "ότι στις Κυκλάδες οι εδαφικές εκτάσεις ήταν ιδιωτικές και σε αυτές ίσχυε το καθεστώς πλήρους κυριότητας (μουλκιέτ) και δεν υπαγόντουσαν στο Οθωμανικό Δημόσιο, το οποίο δεν είχε ιδιαίτερα δικαιώματα σε αυτές, δεν ίσχυαν σε αυτές οι περί ταπίων διατάξεις" και (III1) "το ενάγον δεν προσδιορίζει πως κατέστη το επίδικο αδέσποτο, δηλ. εάν ουδέποτε το επίδικο εκτήσατο κύριο ή υπό την δεσποτεία άλλου προϋπήρξε, ποίος ήταν αυτός και πως ο τελευταίος απέβαλε την κυριότητά του (δηλ. με εγκατάλειψη με σκοπό παραιτήσεως από την κυριότητα- και κατά το ισχύον δίκαιο (972 ΑΚ) την εγκατάλειψη της νομής αυτού από τον εκάστοτε κύριο με την πρόθεση παραιτήσεώς του από την κυριότητα, η οποία να έχει περιβληθεί τον συμβολαιογραφικό τύπο και να έχει μεταγραφεί". Αντίθετα έγινε δεκτή και ως κατ' ουσίαν βάσιμη η με στοιχ. στοιχ. (στ) αγωγή κατά τη με στοιχ. IV βάση αυτής. Την πρωτοβάθμια αυτή απόφαση προσέβαλαν οι διάδικοι με τις (i) 18/27-4-2005 και (ii) 19/28-4-2005 εφέσεις, επί των οποίων, συνεκδικαζομένων, εκδόθηκε η 51/2007 απόφαση του Εφετείου Αιγίου, με την οποία απορρίφθηκε η με στοιχ. (ii) έφεση των με στοιχ. (α) και (ε) εναγομένων. Αντίθετα, κατά παραδοχή της με στοιχ. (i) εφέσεως του ενάγοντος, εξαφάνιση της προσβαλλόμενης δι' αυτής πρωτοβάθμιας αποφάσεως κατά τα αντίστοιχα των με στοιχ. (α)-(θ) αγωγών κεφάλαια αυτής, με θεμελίωσή τους στις με στοιχεία (I)-(III) βάσεις αυτών και εξέταση κατ' ουσίαν κατά τούτο της υποθέσεως, έγιναν δεκτές και ως κατ' ουσίαν βάσιμες οι αγωγές κατά την χαρακτηριζόμενη με στοιχ. (I) κύρια αυτών βάση κατά ένα μέρος και ειδικότερα για την περιγραφόμενη στο διατακτικό της εδαφική έκταση, επιφανείας 85.280,75 τ.μ. αντί τις διεκδικούμενης των 91.497,75 τ.μ., κρίση της την οποία στήριξε στις ακόλουθες αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της. Ειδικότερα διέλαβε στις αιτιολογίες της, κατ' ακριβή κατά τούτο αντιγραφή της, "Η αρχική επίδικη έκταση έχει συνολικό εμβαδό 91.495,75 τ.μ., εμφανίζεται στο από Σεπτεμβρίου 2001 τοπογραφικό διάγραμμα, που συνέταξαν ο τοπογράφος μηχανικός Χ. Ζ. και ο εργοδηγός Δ. Σ., νόμιμα θεωρημένο από το διευθυντή της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας Σύρου Δ. Λ., προσδιοριζόμενη με τα στοιχεία α, β, γ, δ, ε, ζ η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, ι, 2, 3,4, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, 227, 227' , Ω, Ψ, Φ, 229, 230, 231, 232, 233,α και βρίσκεται στη θέση "Ακρωτηρίου" της τοποθεσίας "Μπουτσουνάρα" της νήσου Θήρας των Κυκλάδων. Συνορεύει δε, α) βορείως σε πλευρά Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, 227 με δημόσιο κτήμα, σε πλευρά 227, Ω, Ψ με ακτογραμμή και σε πλευρά Φ, 229, 230, 231, 232, 233 με αιγιαλό, β) ανατολικά σε πλευρά 233, α, β, γ, δ με δημόσιο κτήμα, γ) νότια σε πλευρά π, 5, ξ, ν, μ, λ, κ, ι, η, ζ, ε, δ με ιδιοκτησίες Ε. Α., Χ. Α.,

Ι. Λ. Α. και με διερχόμενο κοινοτικό δρόμο και δ) δυτικά σε πλευρά π, ρ, σ, ι, 2, 3, 4, Δ με δημόσιο κτήμα, όπως τα όρια αυτά απεικονίζονται στο παραπάνω τοπογραφικό διάγραμμα. Σύμφωνα δε με τα διαλαμβανόμενα στο αγωγικό δικόγραφο, η επίδικη έκταση εμφανίζεται σε τρία τμήματα και συγκεκριμένα αα) σ' αυτό της επίπεδης επιφάνειας, που είναι στην κορυφή, ββ) στα γκρεμνά και γγ) στον αιγιαλό. Ήδη, μετά την εκδοθείσα πρωτόδικη απόφαση και την αφαίρεση του αιγιαλού, εμβαδού 2.015 τ.μ., ο οποίος εμφανίζεται με τα στοιχεία 227' , 227, 228, Φ, Ψ, Ω, 227' στο ανωτέρω τοπογραφικό διάγραμμα και έγινε δεκτή η αγωγή γι' αυτό, η επίδικη έκταση περιορίζεται πλέον στα δύο πρώτα τμήματα. Βρίσκεται δε αυτή στα διοικητικά όρια της Κοινότητας Ακρωτηρίου Θήρας σε απόσταση ενός χιλιομέτρου περίπου από το Φάρο του Ακρωτηρίου και βλέπει προς την πλευρά της "Καλδέρας" και σε υψόμετρο 60 έως 70 μέτρων και περιβάλλεται, εκτός από τη νότια πλευρά, από γυμνά και απόκρημνα πρανή με κλίσεις από 80 έως 120%, τα οποία καταλήγουν στη θάλασσα. Περαιτέρω, αποδεικνύεται, ότι στις 28.8.1955 απεβίωσε στη νήσο Σαντορίνη ο Α. Α., πατέρας των Ε. Α., Μ. Α. και Ε. Α. αφήνοντας την υπ' αριθ. .../3.8.1955 δημόσια διαθήκη του, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του τότε συμβολαιογράφου Θήρας Γεωργίου Αλαφούζου και δημοσιεύθηκε νόμιμα (υπ' αριθ. 154/2.11.1955 πρακτικό του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου) και μάλιστα 25 ημέρες πριν τον επισυμβάντα θάνατό του. Σύμφωνα δε με το περιεχόμενο της εν λόγω διαθήκης, ο διαθέτης όρισε ως κληρονόμους του μόνο τα δύο από τα παιδιά του ήτοι τον Ε. και τη Μ., στα οποία άφησε ολόκληρη την υπάρχουσα, κατά το χρόνο της συντάξεως της διαθήκης του, κινητή και ακίνητη περιουσία του, ενώ στο γιο του Ε. Α. δεν κατέλειπε με αυτή κανένα περιουσιακό στοιχείο. Ακολούθως, οι παραπάνω από τη διαθήκη κληρονόμοι του αποδέχθηκαν την επαχθείσα σ' αυτούς κληρονομιά με τις υπ' αριθ. ... και .../26.12.1955 αντίστοιχες πράξεις αποδοχής κληρονομιάς του ίδιου πιο πάνω συμβολαιογράφου. Και ενώ έτσι είχαν τα πράγματα, κατά μήνα Μάρτιο του 1988, δηλαδή μετά παρέλευση τριάντα ετών περίπου από τον επισυμβάντα θάνατο του πατέρα τους και τα τρία τέκνα, Ε. Α., Μ. Α. (όγδοος και ενάτη των εναγομένων) μαζί με τον αδελφό τους Ε. Α. προέβησαν σε αποδοχή της κληρονομιάς του αποθανόντος πατέρα τους με την υπ' αριθ. .../2.3.1988 συμβολαιογραφική πράξη της συμβολαιογράφου Θήρας Μαρίας - Ρίτσας Μητροπία. Όμως, η αποδοχή αυτή έγινε αυτή τη φορά κατά περίεργο τρόπο με την ιδιότητα τους ως εξ αδιαθέτου κληρονόμων για ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου ο καθένας και για δύο διαφορετικά από αυτά της πιο πάνω διαθήκης ακίνητα, τα οποία φέρονται να βρίσκονται στο Ακρωτήριο Θήρας. Συγχρόνως δε, δήλωσαν ψευδώς, ότι τα ανωτέρω ακίνητα είχαν περιέλθει στον αποβιώσαντα πατέρα τους με τα προσόντα της χρησικτησίας από το έτος 1921 διαλαμβάνοντας ως όριο και την παραλία. Συγκεκριμένα,

τα δύο αυτά ακίνητα περιγράφονται ως ακολούθως: α) αγρός, εκτάσεως δέκα (10) θηραϊκών ζωνariών, που βρίσκεται στην περιοχή της Κοινότητας Ακρωτηρίου Θήρας και περιβάλλεται με βοσκότοπο μέχρι τη θάλασσα, εκτάσεως του βοσκοτόπου είκοσι (20) θηραϊκών ζευγαριών, δηλαδή συνολικά τριάντα (30) θηραϊκών ζευγαριών, που συνορεύει με παραλία, β) αγρός, εκτάσεως τριών (3) θηραϊκών ζευγαριών, που βρίσκεται στην περιοχή της Κοινότητας Ακρωτηρίου Θήρας και συνορεύει με ιδιοκτησίες. Η παρουσία για πρώτη φορά των ως άνω προσώπων στην περιοχή είχε ως αποτέλεσμα να προκαλέσει την εναντίωση του πρώτου των εναγομένων Ι. Α. Α., ο οποίος έβλεπε να καταπατείται η επικαλούμενη από αυτόν στην ίδια περιοχή δήθεν ακίνητη περιουσία του. Ενόψει τούτου, άσκησε κατά των παραπάνω εναγομένων την από 19-6.1992 (αριθ. καταθ. 65/1992) αγωγή διεκδικήσεως ακινήτου, με την οποία, ειδικότερα, εξέθεσε, ότι δολίως και παρανόμως οι εναγόμενοι είχαν δηλώσει με την υπ' αριθ. .../1988 δήλωση αποδοχής κληρονομιάς, ότι τα παραπάνω ακίνητα είχαν περιέλθει στον πατέρα τους με έκτακτη χρησικτησία. Προέβαλε δε με αυτή ίδιο δικαίωμα κυριότητας ισχυριζόμενος, ότι η θεία του, αδελφή του πατέρα του, Φ. Χ. Α., δώρησε σ' αυτόν ατύπως το έτος 1965 μία χωματούχο γαία θηραϊκής γης, η οποία βρίσκεται στη θέση "Μέσα χωριό" της περιοχής της Κοινότητας Ακρωτηρίου Θήρας, εκτάσεως έντεκα (11) στρεμμάτων, την οποία οι ως άνω εναγόμενοι επιχειρούν με τον περιγραφόμενο στο δικόγραφο τρόπο να την ιδιοποιηθούν παρανόμως. Ζήτησε δε, ακολούθως, να αναγνωρισθεί κύριος τού ακινήτου αυτού, όπως ακριβώς περιγράφεται στο υπ' αριθ. .../13.10.1921 συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Καλλίστης Θήρας Γεωργίου Αλαφούζου και τον περιγραφόμενο στο συμβόλαιο αυτό αγρό, νόμιμα έκτοτε μεταγεγραμμένο στα οικεία βιβλία μεταγραφών τού Υποθηκοφυλακείου Θήρας (τόμος 36 και αριθμός ...), ο οποίος συμπίπτει με το ακίνητο, που διαλαμβάνεται και περιγράφεται στην παραπάνω δήλωση αποδοχής κληρονομιάς (για τον ανωτέρω επικαλούμενο από αυτόν τίτλο θα γίνει εκτενής αναφορά και αξιολόγηση παρακάτω). Και ενώ έτσι είχαν τα πράγματα, τελικώς ο ενάγων Ι. Α., παρά την υπάρχουσα υποτίθεται σοβαρή αντιδικία του με τους εναγομένους και την άσκηση της ως άνω αγωγής του, προέβη με αυτούς σε καθορισμό ορίων ακινήτων, των οποίων ισχυρίζονταν, ότι ήσαν κύριοι συντάσσοντας προς τούτο το υπ' αριθ. .../12.11.1992 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Θήρας Κυριακής Ρούσσου - Μαργαρίτη, συζύγου του Μ. Ρ., εκπροσώπου της πέμπτης των εναγομένων, ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Δ. Μ. Α.Ε.". Όμως, με την επίμαχη συμβολαιογραφική πράξη τα συμβαλλόμενα μέρη δεν καθόρισαν τα όρια ανάμεσα σε υπάρχουσες και διακριτές μεταξύ τους ιδιοκτησίες, αλλά παρανόμως δημιούργησαν με αμοιβαία αναγνώριση τίτλων κυριότητας τέσσερες αυτοτελείς ιδιοκτησίες, εμβαδού 4.603 τ.μ., 4.033 τ.μ., 4.024 τ.μ.

και 10.252 τ.μ. αντίστοιχα με βάση κυρίως το ίδιο ακίνητο, δηλαδή αυτό που διαλαμβάνεται και περιγράφεται στο παραπάνω υπ' αριθ. .../13.10.1921 συμβόλαιο, στο οποίο και ευθέως παραπέμπει ειδικότερα δε, τρεις ιδιοκτησίες των αδελφών Α. και μία του ενάγοντος Ι. Α.. Σημειώνεται, ότι στο συνημμένο στην εν λόγω συμβολαιογραφική πράξη από Οκτωβρίου 1992 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου μηχανικού Δ. Γ. και ήδη εναγομένου εμφανίζονται οι παραπάνω κληρονόμοι να έχουν αγρό συνολικά 12.640 τ.μ. και μάλιστα διαχωρισμένο, χωρίς, όμως, να έχει μεσολαβήσει μέχρι τότε μεταξύ τους οποιαδήποτε πράξη διανομής της επαχθείσας κληρονομιαίας περιουσίας τους. Αξίζει, όμως, να σημειωθεί, ότι με την περιγραφή, την οποία επιχείρησαν τα συμβαλλόμενα μέρη στο επίμαχο υπ' αριθ. .../12.11.1992 συμβόλαιο πέτυχαν να τριπλασιάσουν περίπου την αρχική έκταση διαλαμβάνοντας σ' αυτό επί λέξει τα ακόλουθα: "Το ακίνητο αυτό καταμετρηθέν και αποτυπωθέν στο επισυναπτόμενο από Οκτωβρίου 1992 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου πολιτικού μηχανικού Δ. Γ. Γ. (ήδη, τρίτου των εναγομένων) πάντοτε και σύμφωνα με τον προαναφερόμενο τίτλο κτήσεως και σύμφωνα με τους αναφερόμενους σ' αυτόν γείτονες έχει έκταση της καλλιεργήσιμης γης 24.038,53 τ.μ. με τις επί πλέον χωματούχες γαίες". Επίσης, στην περιγραφή των συνόρων προστίθεται και βόρειο όριο και συγκεκριμένα "συνορεύει βόρεια με αιγιαλό (παραλία), ενώ τέτοιο όριο δεν μνημονεύεται στο βασικό υπ' αριθ. 75/13.10.1921 συμβόλαιο". Είναι φανερό, ότι με την εν λόγω υπ' αριθ. .../12.11.1992 συμβολαιογραφική πράξη προσπάθησαν οι ενεχόμενοι σ' αυτό ως συμβαλλόμενοι εναγόμενοι να ισχυροποιήσουν αφ' ενός μεν το πιο πάνω υπ' αριθ. .../13.10.1921 συμβόλαιο, αφ' ετέρου δε την υπ' αριθ. .../1988 δήλωση αποδοχής κληρονομιάς δημιουργώντας και εδραιώνοντας, έτσι, παρανόμως ανύπαρκτους τίτλους, με τους οποίους αυτοί επεκτάθηκαν. Εκτός από τη δημιουργία των τεσσάρων αυτοτελών ιδιοκτησιών, έκαναν και αναφορά στο ως άνω συμβόλαιο για υπάρχουσες "χωματούχες γαίες", τις οποίες, όμως, δεν προσδιόρισαν κατ' έκταση, αλλά αναφέρθηκαν κατά τα λοιπά για την αποτύπωσή τους στα από Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1992 αντίστοιχα τοπογραφικά διαγράμματα του τεχνολόγου μηχανικού Δ. Γ. Γ.. Πλην των ανωτέρω παρανομιών τους θα πρέπει να προστεθεί και το ότι η δημιουργία των τριών οικοπέδων είναι πολεοδομικά παράνομη, κατ' αρθ. 2 § 3α' π.δ/τος 19.3.1990, σύμφωνα με την οποία για την αρτιότητα απαιτούνται πλέον δέκα (10) στρέμματα, με αποτέλεσμα τα επίμαχα συμβολαιογραφικά έγγραφα να καθίστανται και εκ τού λόγου τούτου άκυρα (βλ. την από 15.12.1997 τεχνική έκθεση του Ε. Σ. αριθ. 4/6). Περαιτέρω, αποδεικνύεται, ότι οι αδελφοί Α. τις δημιουργηθείσες πιο πάνω αυτοτελείς ιδιοκτησίες τις μεταβίβασαν στη συνέχεια και συγκεκριμένα τις μεν δύο αυθημερόν, ενώ την τρίτη μετά παρέλευση

δύο ημερών από τη σύνταξη του υπ' αριθ. .../1995 συμβολαίου. Συγκεκριμένα, α) ο Ε. Α. με το υπ' αριθ. .../16.12.1992 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Θήρας Κυριακής Ρούσσου μεταβίβασε το δεύτερο οικόπεδο, υποτιθέμενης ιδιοκτησίας του, εμβαδού 4.033 τ.μ. στους συντάκτες των τοπογραφικών διαγραμμάτων Α. (Α.) Α. και Δ. Γ. Γ. β) ο Ε. Α. (έχει ήδη αποβιώσει) με το υπ' αριθ. .../14-12.1992 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Θήρας Μαρίας-Ρίτσας Μητροπία μεταβίβασε το πρώτο οικόπεδο υποτιθέμενης ιδιοκτησίας του, εμβαδού 4.602 τ.μ., στο Μ. Σ. Ρ., ως εκπρόσωπο της παραπάνω ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Δ. Μ. Α.Ε." τέλος, γ) η Μ. Μ. με το υπ' αριθ. .../16.12.1992 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο της πιο πάνω συμβολαιογράφου Θήρας Κυριακής Ρούσσου μεταβίβασε το τρίτο οικόπεδο υποτιθέμενης ιδιοκτησίας της στους αα) Δ. Γ. Γ., τεχνολόγο μηχανικό, τρίτο των κατηγορουμένων, και ββ) Γ. Π. Π., υπάλληλο της Δ.Ο.Υ. Θήρας, δεύτερη των εναγομένων. Ακολούθως, οι προαναφερόμενοι πωλητές και αγοραστές μετά παρέλευση τριμήνου περίπου επανήλθαν και προέβησαν σε καθορισμό ορίων των παραπάνω ιδιοκτησιών συντάσσοντας προς τούτο την υπ' αριθ. .../11.3.1993 σχετική πράξη ενώπιον της συμβολαιογράφου Θήρας Μαρίας-Ρίτσας Μητροπία. Στην ουσία αυτοί προέβησαν παρανόμως στη δημιουργία δύο νέων ιδιοκτησιών, εκτάσεως 4.985 τ.μ. και 5.560 τ.μ. αντίστοιχα στις χωματούχες γαίες των οικοπέδων, οι οποίες φέρονταν, ότι ανήκαν δήθεν στους Ε. Α. και Μ. Α., σύμφωνα με το επικαλούμενο από αυτούς σχετικό τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Α. (Α.) Α.. Οι, βάσει της παραπάνω επίμαχης και παράνομης συμβολαιογραφικής πράξης, δημιουργηθείσες ιδιοκτησίες μεταβιβάστηκαν ως ακολούθους: 1) με το υπ' αριθ. .../1993 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Θήρας Ξένιας Καφούρου - Χατζηξενή, η Μ. Α. μετεβίβασε το ανωτέρω νέο οικόπεδο, όπως αυτό εικονίζεται στο από Οκτωβρίου 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου μηχανικού Α. (Α.) Α. στην Κ. συζ. Β. Σ. Κ. 2) με το υπ' αριθ. .../12.5.1993 συμβόλαιο της ίδιας συμβολαιογράφου ο Ε. Α. μεταβίβασε το ανωτέρω νέο οικόπεδο, όπως και αυτό εικονίζεται στο από Οκτωβρίου 1993 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου μηχανικού Α. (Α.) Α. στην ανωτέρω πέμπτη των εναγομένων, ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "Δ. Μ. Α.Ε.", εκπροσωπούμενη από το Μ. Σ. Ρ.. Σημειώνεται, ότι κατά τη σύνταξη των παραπάνω συμβολαιογραφικών εγγράφων τους πωλητές αδελφούς Α. εκπροσώπησε ο τεχνολόγος πολιτικός μηχανικός Α. (Α.) Α., δυνάμει του υπ' αριθ. .../4-12.1992 ειδικού προς τούτο πληρεξουσίου εγγράφου της ίδιας πιο πάνω συμβολαιογράφου .... Σύμφωνα δε με την από 30-12-1997 τεχνική έκθεση εφαρμογής τίτλων του πολιτικού μηχανικού Ι. Σ., την οποία συνέταξε κατόπιν εντολής της Διευθύνσεως Υπουργείου Οικονομικών και μετά από αυτοψία, που διενήργησε στην επίδικη περιοχή μαζί με το Σ. Σ., προϊστάμενο τής

Κτηματικής Υπηρεσίας Κυκλάδων, προκύπτει, ότι οι προαναφερόμενες δύο τελευταίες ιδιοκτησίες που δημιουργήθηκαν και μεταβιβάσθηκαν, αφορούν τα γκρεμνά πρόκειται για περιοχή, η οποία, όπως προαναφέρθηκε, εκτείνεται στο δεύτερο τμήμα της επίδικης έκτασης, που επονομάζεται και "Καλδέρα" και απεικονίζεται σε όλες τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από τα διάδικα μέρη φωτογραφίες [βλ. τη σταδιακή σχηματική αναπαράσταση της γεωλογικής διαμόρφωσης των γκρεμνών στη νήσο Θήρα μετά τη μεγάλη σεισμική ηφαιστειακή έκρηξη, στο έργο της Dorling Kindersley, Τα Ελληνικά νησιά, εκδ. "Καθημερινή", 1998, σελ. 235-επίσης, το περιοδικό "The Illustrated London News" της 31.3.1866 από πηγή της συλλογής Μπελώνια]. Η δημιουργία τους ανάγεται στη μεγάλη ηφαιστειακή έκρηξη, κατά την οποία διάφορα προϊόντα της εναποτέθηκαν σε οριζόντιες στρώσεις. Το ύψος τους στη συγκεκριμένη περίπτωση αρχίζει από 50 μ. περίπου και φθάνει στα 75 μ. περίπου με μεγάλες και απότομες κλίσεις. Η κοινή ονομασία της Σαντορίνης, στο σύμπλεγμα της οποίας περιλαμβάνονται οι νήσοι Θήρας, Θηρασίας, Ασπρονησίου και Καμμένων εισήχθη για πρώτη φορά από τον καθηγητή Seebach. Η γένεση της "Καλδέρας" ανάγεται κατά μεν τον Fouqke περί το 2000 π.Χ., κατά δε τον Renaudin μεταξύ 1800 και 1500 π.Χ. περίπου, ενώ μεταγενέστερη ενασχόληση έγινε από τους H. Reck και Neumann van Padang. Θεωρείται δε η "Καλδέρα" παγκόσμιο μνημείο μοναδικού φυσικού κάλλους και ωραιότητας, αφού, πέραν των λοιπών, έχει γίνει δεκτό, ότι σπανίως αποκαλύπτεται τόσο καθαρά το εσωτερικό και η κατασκευή του ηφαιστείου. Παρουσιάζει δε, εκτός από τους περιέργους σχηματισμούς, και διάφορες φάσεις των εκρήξεων, οι οποίες έλαβαν χώρα, δηλαδή διάφορα μάγματα με τη διαφορετική μορφή καθενός από αυτά, όπως, άλλωστε, φαίνεται και στις απεικονίσεις των εγχρώμων φωτογραφιών, που προσκομίζονται από το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο [βλ. ειδικότερα Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια "Δρανδάκη", τομ. 21ος, εκδ. 2η χ.χ., σελ. 537]. Έτσι, με την από 26.9.1972 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Επιστημών (βλ. ΦΕΚ 820/7.10.1972 τ.χ. β' ) και αφού έλαβε υπόψη το αρθ. 1 ν. 1469/1950 και την υπ' αριθ. 34/12.9.1972 σχετική πράξη του αρμοδίου Αρχαιολογικού Συμβουλίου, κηρύχθηκε η νήσος Θήρα και η "Καλδέρα", ως κόλπος του ηφαιστείου, μετά των νήσων Μικρά και Μεγάλη Καϋμένη, Θηρασία και Ασπρονήσι ως τοπίο ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους, το οποίο τελεί υπό την κρατική προστασία [βλ. Μαρ. Πλατή, Οία, Σαντορίνη, εκδ. "Top Market", 1997 σελ. 88, όπου γίνεται ρητή αναφορά, ότι τα γκρεμνά ανήκουν στο Ελληνικό Δημόσιο]. Το γεγονός δε τούτο ενισχύει την άποψη, ότι στα γκρεμνά δεν υπήρξαν ποτέ ιδιοκτησίες, αλλ' ούτε και είχε επιτρέψει κάτι τέτοιο το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο, στο οποίο αποδεικνύεται, ότι είχαν περιέλθει δικαιώματι πολέμου από το Τουρκικό Δημόσιο, δυνάμει των ανωτέρω διεθνών συνθηκών και

μετά ταύτα κανένας ιδιώτης δεν άσκησε σ' αυτά οποιαδήποτε διακατοχική πράξη. Αξίζει δε να σημειωθεί, ότι οι υπάρχουσες κλίσεις των γκρεμνών, η σύσταση του εδάφους, οι πνέοντες στην περιοχή δυνατοί άνεμοι, οι οποίοι, σημειωτέον, πλήττουν χωρίς κανένα απολύτως εμπόδιο με όλη τους την ένταση τις απότομες επιφάνειες των γκρεμνών της νήσου Θήρας, σε συνδυασμό, άλλωστε, με την οφειλόμενη στην επίδραση των φυσικών παραγόντων (βροχή, άνεμος, διαφορά θερμοκρασίας κ.ά.), διάβρωση και διολίσθηση των εδαφών αυτών καθιστούν αδύνατη την οποιαδήποτε αγροτική εκμετάλλευση σ' αυτά. Εξαιρούνται μόνο τα σημεία εκείνα, τα οποία επιτρέπουν κάτι τέτοιο και εντοπίζονται στο πόδι του πρανούς, όπου ανέκαθεν η πρόσβαση είναι ευχερής δια του εκτεινόμενου ομαλού αιγιαλού, που οδηγεί στο διερχόμενο δημόσιο δρόμο, αλλά και δια της θάλασσας, όπου η κλίση είναι ήπια και όπου καταλήγει και εναποτίθεται το χώμα από τη διάβρωση και απογύμνωση των γκρεμνών. Η κατάσταση αυτή των γκρεμνών απεικονίζεται στις προσκομιζόμενες φωτογραφίες (και έγχρωμες, όπου είναι δυνατή η πλήρης και λεπτομερής χρωματική αποτύπωση τους και αεροφωτογραφίες, καθώς και με δορυφορική λήψη). Περιγράφεται δε σαφώς α) στην από Δεκεμβρίου 1999 έκθεση του γεωλόγου Η. Ν. - Ζ., μάρτυρα του ενάγοντος Ελληνικού Δημοσίου, β) στην από Δεκεμβρίου 1999 έκθεση φωτοερμηνείας, συμπεριλαμβανομένης και της συμπληρωματικής, που συνέταξε ο Α. Γ., καθηγητής του Εθνικού-Μετσοβείου Πολυτεχνείου, γ) στις από 15.12.1997 και 25.11. 1997 εκθέσεις του αγρονόμου τοπογράφου μηχανικού Ε. Σ. και δ) στην επιστημονική έρευνα με τίτλο "χαρτογράφηση - εκτίμηση κατολισθητικής επικινδυνότητας της Καλδέρας του ηφαιστείου Σαντορίνης", που συνέταξε επιστημονική ομάδα του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αξίζει να επισημανθεί στο σημείο αυτό η προσθήκη της ένορκης κατάθεσης του ανωτέρω γεωλόγου Η. Ν. - Ζ. τόσο ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου όσο και ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων (βλ. πρακτικά της υπ' αριθ. 28/2002 αποφάσεως τούτου), σύμφωνα με την οποία οι παραπάνω εκτιθέμενοι παράγοντες και οι βάσει αυτών διαμορφούμενες φυσικές δυνάμεις επενεργώντας διαχρονικά και στο παρελθόν καθιστούσαν πιο έντονη την κατάσταση στα γκρεμνά. Εξάλλου, εκτενής αναφορά γίνεται από τα διάδικα μέρη για τις "ξερολιθιές". Αναφορικά με αυτές πρέπει να σημειωθεί, ότι αναγνωρίζεται από όλους τους τεχνικούς συμβούλους των εναγομένων η μοναδική ξερολιθιά που υπάρχει στο πρανές κοντά στη θάλασσα, ενώ για τις υπόλοιπες δεν υπάρχει ταύτιση μεταξύ τους και διαφοροποιούνται κατ' αριθμό και έτος λήψεως των αεροφωτογραφιών (βλ. εκθέσεις των Δ. Π., Π. Π., Φ. Ρ., Ε. Μ.). Όμως, πλην της μιας ξερολιθιάς, οι υπόλοιπες είναι μεταγενέστερες με χρόνο κατασκευής τους μετά το έτος 1998. Σημαντικό και ενισχυτικό προς τούτο στοιχείο είναι οι επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο έγχρωμες

φωτογραφίες, και συγκεκριμένα στην υπ' αριθ. "1" με βέλος διακρίνεται ο μοναδικός αναβαθμός. Αντίθετα, στην υπ' αριθ. "2" φωτογραφία -με αποτυπούμενη αυτόματη ημεροχρονολογία λήψεως την 28.2.1998- διακρίνεται μισοκαταστρεμμένος ο μοναδικός αναβαθμός και καμία ξερολιθιά στην υπ' αριθ. "4" φωτογραφία διακρίνονται ευκρινέστατα οι σύγχρονες ξερολιθιές με ημερομηνία λήψης 13.10.2005. Στις φωτογραφίες "7", "8", "9", "10", "11", "12" και "13" απεικονίζονται οι επικαλούμενες από τους εναγομένους ξερολιθιές, των οποίων η σύγχρονη κατασκευή είναι εμφανέστατη, αφού με την πάροδο των ετών ανάμεσα στους αρμούς που αφήνουν οι πέτρες δεν υπάρχει κανένα ξένο στοιχείο που θα ήταν φυσικό επακόλουθο, λόγω της παρέλευσης των ετών και των δυνατών ανέμων και της εξαιτίας αυτών μετακίνησης και αιώρησης σκόνης και κίσηρης. Αρκούντως πειστική είναι προς τούτο και η κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης του Ελληνικού Δημοσίου, ενώ οι μάρτυρες των εναγομένων δεν λαμβάνουν καμία θέση και δεν δικαιολογούν το γεγονός. Έτσι, η διαφορά από τη μοναδική ξερολιθιά που απεικονίζεται στην υπ' αριθ. "14" φωτογραφία με έντονα τα στοιχεία της παλαιότητάς της είναι εμφανέστατη από τις υπόλοιπες. Αξίζει δε να σημειωθεί, ότι κανένας από τους παραπάνω τεχνικούς συμβούλους δεν επισκέφθηκε την περιοχή και οι παρατηρήσεις τους βασίζονται αποκλειστικά και μόνο στις διαλαμβανόμενες στις κατ' ιδίαν εκθέσεις τους αεροφωτογραφίες που έχουν ληφθεί από τη Γεωγραφική Υπηρεσία του Στρατού. Αξιοσημείωτη είναι προς τούτο η κατάθεση του Μ. Ε. Α. ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αιγαίου, σύμφωνα με την οποία έχουν γίνει καινούργιες ξερολιθιές, για να επιτευχθεί η αγροτική καλλιέργεια από τους νέους ιδιοκτήτες, τους οποίους δεν γνωρίζει, αν είναι αγρότες. Επίσης, είδε λάστιχα για αυτόματο πότισμα, κάτι που δεν έχουν συναντήσει οι ντόπιοι σε άλλα χωράφια, δηλαδή πρόσφατες ανθρώπινες επενέργειες, που έλαβαν χώρα, προκειμένου να δικαιολογήσουν διακατοχικές πράξεις νομής στην επίδικη έκταση. Ένα άλλο θέμα, το οποίο ανακύπτει, είναι αυτό της αναφοράς στα συμβολαιογραφικά έγγραφα στη "ζευγαριά" και που έχει μεγάλη σημασία στη γενομένη παράνομη επέκταση όλων των εναγομένων τόσο επί του επιπέδου τμήματος της επίδικης έκτασης, όσο και αυτού των γκρεμνών, γεγονός που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με βάση την έκταση των τριών περίπου ζευγαριών του αρχικού συμβολαίου .../13.10.1921 που επικαλείται ο Ι. Α. και διαλαμβάνεται σε όλα τα υπόλοιπα παράνομα συμβόλαια. Κατά την επίσημη δε επιστημονική άποψη που στηρίζεται σε αυθεντικές πηγές των Κυκλάδων [βλ. Παναγ. Κουσαθανάς, Λεξικό του ιδιώματος της Μυκόνου, εκδ. 1996, "πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης"], το μέγεθος της ζευγαριάς ως μονάδας μέτρησης της επιφάνειας των χωραφιών της εν λόγω περιοχής αποτελούσε συνάρτηση διαφόρων παραγόντων, όπως της ποιότητας του εδάφους κ.λ.π. Χονδρικά ανέρχεται περίπου στα τρία

στρέμματα καλλιεργημένης γης, όπως, άλλωστε αποδεικνύεται και γίνεται δεκτό και από τους όλους τους μάρτυρες [βλ., επίσης, Δ. Δημητράκου, Λεξικό της Ελληνικής Γλώσσας, εκδ. 2η , 1970, σελ. 649 στη λέξη "ζευγάρι", όπου παρέχεται η έννοια εκτάσεως γης, η οποία μπορεί να καλλιεργηθεί με ένα ζεύγος βοών, κατά το χρόνο της αροτριώσεως. Ο υπολογισμός δε σε 80 περίπου στρέμματα είναι παντελώς αστήρικτος και εκτός πραγματικότητας - εξάλλου, ο Γ. Μπαμπινιώτης, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, εκδ. 2η , 2002, σελ. 709, όπου στη λέξη "ζευγάρισμα" δίνει την έννοια της οργώσεως με αλέτρι που το σέρνουν δύο ζώα, βόδια ή άλογα, σε χωράφι, αλλά παραλείπεται οποιαδήποτε αναφορά στον υπολογισμό της έκτασης, για την οποία δεν γίνεται κανένας λόγος, αλλ' ούτε και αναφορά στα ιδιώματα των περιοχών των Κυκλάδων]. Οι παραπάνω δε διαπιστώσεις αξιολογούμενες αναδεικνύουν τρία σημαντικά ζητήματα: πρώτο, ότι τα γκρεμνά αποτελούν μοναδικότητα με επιδεικνυόμενο τεράστιο ενδιαφέρον της παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας δεύτερο, ότι με σεβασμό και στο περιβάλλον ουδέποτε ασκήθηκαν σ' αυτά διακατοχικές πράξεις με διάνοια κυρίων, που να οδηγούν σε κτήση κυριότητας, αφού, όπως προαναφέρθηκε, κάτι τέτοιο θα ήταν, άλλωστε, και εντελώς εκ φύσεως αδύνατο, αφού, πλην των άλλων, είναι αδύνατη η διαμόρφωση σ' αυτά ορίων είτε φυσικών είτε τεχνητών τρίτο, ότι τα γκρεμνά ανήκουν αναμφισβήτητα στο Ελληνικό Δημόσιο, αφού ουδέποτε δεσπόσθηκαν και δεν κατέστησαν υπό ανθρώπινη επικυριαρχία, νομή και κατοχή με σκοπό την απόκτηση κυριότητας σ' αυτά, ενώ το Ελληνικό Δημόσιο ουδέποτε αναγνώρισε ιδιωτικά δικαιώματα και περιήλθαν σ' αυτό δικαιώματι πολέμου από το Τουρκικό Δημόσιο με βάση τις παραπάνω διεθνείς συνθήκες. Εξάλλου, ο δημόσιος χαρακτήρας των γκρεμνών ήταν γνωστός σε όλους τους κατοίκους από τα παλιά ακόμη χρόνια, όπως, άλλωστε, προκύπτει και από επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από το Ελληνικό Δημόσιο έγγραφα. Συγκεκριμένα δε, α) από το υπ' αριθ. .../24.4.1900 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Οίας Ιδομενέως Ν. Σαρρή, νόμιμα έκτοτε μεταγεγραμμένου στα βιβλία μεταγραφών, όπου στην αναφορά των συνόρων του πωλουμένου ακινήτου (σελ. 1η) γίνεται μνεία και για τα δημόσια γκρεμνά, β) από το υπ' αριθ. .../17-4-1956 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Καλλίστης Εμμανουήλ Μακ. Μητροπία, όπου (σελ. 2η ) αναφέρεται ως όριο του πωλουμένου ακινήτου τα δημόσια γκρεμνά, γ) το υπ' αριθ. .../3-9-1975 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Θήρας Εμμανουήλ Μακ. Μητροπία, όπου (σελ. 2η ) αναφέρεται ως όριο του πωλουμένου ακινήτου τα δημόσια γκρεμνά, και κοινοτική ρυμίδα (πέτρινη σκάλα). Επίσης, και από τα υπ' αριθ. .../1975, .../1971, .../1899, .../1987 και .../1947 συμβολαιογραφικά έγγραφα, τα οποία διαλαμβάνει το Ελληνικό Δημόσιο στις έγγραφες προτάσεις του, στα οποία γίνεται ρητή αναφορά για τη γειτνίαση των κατ' ιδίαν περιγραφομένων

ακινήτων με τα δημόσια γκρεμνά, και τα οποία (συμβόλαια) δεν  
αμφισβητούνται ειδικώς από τους εναγομένους. Περαιτέρω,  
αποδεικνύεται, ότι ο Ι. Α. δεν στράφηκε μόνο εναντίον των  
παραπάνω κληρονόμων του Α. Α., αλλά και κατά του Μ. Β. Σ. (έκτου  
των εναγομένων) ασκώντας κατ' αυτού εμπράγματα αγωγή, με την  
οποία διεκδίκησε την επικαλούμενη από τον τελευταίο ιδιοκτησία  
στην ίδια περιοχή και πέρα από τις προαναφερόμενες ιδιοκτησίες που  
δημιουργήθηκαν παρανόμως. Αξίζει δε να σημειωθεί, ότι και η αγωγή  
αυτή στηρίχθηκε στο ίδιο παραπάνω υπ' αριθ. .../13.10.1921  
πωλητήριο συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Καλλίστης Θήρας  
Γεωργίου Αλαφούζου. Έτσι, ο τίτλος αυτός αναδεικνύεται ως η βάση  
της δημιουργίας πολλαπλών ιδιοκτησιών με αποτέλεσμα ν' απαιτείται  
η περαιτέρω ειδικότερη έρευνα ως προς την πραγματική του  
υπόσταση. Σύμφωνα, λοιπόν, με το εν λόγω συμβόλαιο η Μ. Β.  
πωλεί στην Φλώρινα γένους Χ. Α., πλην των άλλων και αμπελώνα,  
που βρίσκεται στη θέση "Χριστού Αθέρμη" περιοχής Ακρωτηρίου και  
Μεγαλοχωρίου τέως Δήμου Εμπορείου Θήρας, εκτάσεως δύο (2)  
ζευγαριών. Σύμφωνα με το εν λόγω συμβόλαιο "γείτονες αυτού  
πρώην Γ. Τ. του Θ., Ε. Α., Ζ. Ζ., Ν Σ., κοιναί οδοί νυν δε  
κληρονόμων Ν. Σ., Ναού Αγίου Ευσταθίου, κοινάς οδούς και οι αυτοί  
κληρονόμοι Ν. Σ. εκτεινομένου μέχρι του αιγιαλού μετά των εν αυτώ  
διαφόρων τμημάτων (πεζουλίων)". Στην ανωτέρω πωλήτρια  
περιήλθε το ως άνω ακίνητο από δωρεά της Μ. Β. Γ., δυνάμει του  
υπ' αριθ. .../28.4.1916 δωρητηρίου συμβολαίου του τότε  
συμβολαιογράφου Θήρας Σαράντου Ν. Λαουρή. Σύμφωνα με το  
συμβόλαιο αυτό η δωρήτρια Μ. Β. Γ. δωρίζει "... έναν αμπελώνα με  
όλας τα περιοχές του εκτάσεως και δικαιώματα του εκτεινομένου  
μέχρι του αιγιαλού κείμενον εις την περιοχήν Ακρωτηρίου Δήμου  
Εμπορείου καλούμενον Δασκαλιά εκτάσεως δυο (2) ζευγαριών  
έχοντα πλησιαστάς κτήματα Γ. Ν. Ζ., του Θ., του Ε. Α. του Ζ., Ν. Ζ.  
του Ν. Σ. και οδόν περιελθόντα εκ του προ τεσσαρακονταετίας ... Β.  
Δ. Γ. ... τυγχάνει μόνη εξ αδιαθέτου κληρονόμος, δυνάμει του υπ'  
αριθ. .../1860 (συμβολαίου)". Σύμφωνα δε με το προαναφερόμενο  
υπ' αριθ. .../1860 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του τότε  
συμβολαιογράφου Καλλίστης Θήρας Π. Γαβαλά, ο Ι. Γ. Α. πωλεί και  
μεταβιβάζει στο Β. Δ. Γ. ένα ακίνητο, το οποίο περιγράφεται ως  
ακολούθως: "... τον ιδιόκτητόν του αμπελώνα μεθ' όλας του τα  
περιοχές εκτάσεις και δικαιώματα εκτεινομένον και έως τον αιγιαλόν  
κείμενον εις την περιοχήν του Ακρωτηρίου Δήμου Εμπορείου θέσιν  
Δασκαλιά εκτάσεως οκτώ (8) ζευγαριών έχοντα πλησιαστάς  
τετραγωνικώς κτήματα των Γ. Ν. Τ. τον Θ. του Μ. Α. του Μ. Ξ., του  
Ζ. Ν. Ζ. και του Ν. Ξ. Ζ. και το παραθαλάσσιον". Με βάση τα όσα  
προεκτέθηκαν καθίσταται σαφές, ότι ο επικαλούμενος από τον  
εναγόμενο Ι. Α. βασικός τίτλος του υπ' αριθ. .../13.10.1921  
συμβολαίου δεν βρίσκεται και δεν έχει καμία σχέση με την περιοχή,  
αλλά είναι στη θέση "Δασκαλιώ" ή "Μπουτσουνάρα" Ακρωτηρίου

Θήρας, δηλαδή περιοχή, η οποία απέχει περίπου 10 χιλιόμετρα μακριά από εκεί και βρίσκεται στα νοτιοδυτικά του Μεγαλοχωρίου (ο μαρτυράς του στην πρώτη πολιτική δίκη την τοποθετεί σε απόσταση δύο (2) χιλιομέτρων). Επίσης, αξίζει να επισημανθεί, ότι ο Ι. Α. απευθυνόμενος στη "Διεύθυνση Δημόσιας περιουσίας του Υπουργείου Οικονομικών" υπέβαλε το πρώτο του υπόμνημα, σύμφωνα με το οποίο το επίδικο ως προς αυτόν ακίνητο δεν καλλιεργείτο, αλλά προοριζόταν για εξόρυξη. Η άποψή του, όμως, αυτή έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το δεύτερο υπόμνημα του, το οποίο υπέβαλε στην ίδια υπηρεσία και σύμφωνα με την οποία υιοθετεί την έκθεση αυτοψίας της Ανακρίτριας Πλημμελειοδικών Νάξου, στην οποία δηλώνεται, ότι η έκταση εκκαλλιεργείτο (βλ. υπ' αριθ. πρωτ. 1007911/624/A0010/11.3.1999 έγγραφο τού Υπουργείου Οικονομικών, με το οποίο έγινε δεκτή η υπ' αριθ. 27/1998 γνωμοδότηση τού γνωμοδοτικού συμβουλίου δημοσίων κτημάτων και απέρριψε την αίτηση τούτου). Ακολουθώντας, επί της ανωτέρω δεύτερης αγωγής του Ι. Α. εκδόθηκε η υπ' αριθ. 2/2002 προδικαστική απόφαση τού Πολυμελούς Πρωτοδικείου Νάξου, η οποία έταξε τα σχετικά θέματα αποδείξεως, καθώς και τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης" Ο πραγματογνώμων Ι. Ε., αρχιτέκτων μηχανικός, προέβη σε μία εκτενέστατη και λεπτομερή έκθεση πραγματογνωμοσύνης με πλήρη ανάλυση όλων των τίτλων, που παραδόθηκαν, καθώς και με επιτόπια εφαρμογή τους, το πόρισμα της οποίας καταλήγει στο ανωτέρω εκτιθέμενο αποτέλεσμα, ότι, δηλαδή, το υπ' αριθ. .../13.10.1921 συμβόλαιο δεν αφορά ακίνητο, το οποίο να βρίσκεται στην επίδικη έκταση, αλλά κάποιο άλλο που βρίσκεται στη θέση "Δασκαλιών" ή "Μπουτσουνάρα" Ακρωτηρίου Θήρας. Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουν, πλην του ανωτέρω πραγματογνώμονα, και 1) ο Ε. Σ., αγρονόμος τοπογράφος μηχανικός στην επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από 15.12.1997 έκθεσή του (εργασία, που διενήργησε κατ' εντολή τού Ι. Τ., την οποία επισύναψε ο τελευταίος στην από 3.11.1997 μηνυτήρια αναφορά που υπέβαλε προς την Εισαγγελία του Αρείου Πάγου) και η οποία αφορά α) στην εφαρμογή τίτλων, β) στη διενέργεια διαχρονικής φωτοερμηνευτικής πραγματογνωμοσύνης και γ) στον προσδιορισμό της μεταβολής του περιβάλλοντος χώρου και της μορφολογίας του εδάφους και 2) ο πολιτικός μηχανικός Ι. Σ. στην επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από 8.12.1997 έκθεσή του (εργασία, την οποία διενήργησε κατ' εντολή της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών). Διεξοδικός μάλιστα είναι ο πρώτος από αυτούς και στην ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου κατάθεσή του. Είναι μάλιστα αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι η διανοιγείσα μετά ταύτα με τη δεύτερη αγωγή του ενάγοντος Ι. Α. υπόθεση δεν είχε ούτε και αυτή δικαστική συνέχεια και, συνεπώς, κατά περίεργο τρόπο στο στάδιο αυτό σταμάτησε και η αντιδικία τους. Έτσι, ο έκτος των εναγομένων, Μ. Β. Σ., εμφανίζεται τόσο στην προηγηθείσα δίκη, όσο

και στην ένδικη υπόθεση να έχει βάσει των επικαλούμενων τίτλων του ένα ακίνητο, συνολικής έκτασης 40.553 τ.μ. και συγκεκριμένα ένα τμήμα εμβαδού 4.200 τ.μ. καλλιεργήσιμης γης, όπως εμφανίζεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Μ. Μ. με τα στοιχεία Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Α και ένα όμοιο εμβαδού 36.353 τ.μ. ακαλλιέργητης, η οποία καταλαμβάνει τα γκρεμνά. Για την τελευταία ισχύουν τα όσα προαναφέρθηκαν και αφορούν στα γκρεμνά της νήσου Θήρας, τα οποία αποτελούν έκταση, η οποία ανήκει στο Ελληνικό Δημόσιο ως αδέσποτο.

Συνεπώς, απομένει η έρευνα για την υπόλοιπη έκταση των 4.200 τ.μ. Προς τούτο, ο εν λόγω εναγόμενος επικαλείται και προσκομίζει τα ακόλουθα συμβολαιογραφικά έγγραφα: υπ' αριθ. .../1864, υπ' αριθ. .../1935, υπ' αριθ. .../1936, υπ' αριθ. .../1935, υπ' αριθ. .../1925, υπ' αριθ. .../1935, υπ' αριθ. ..., υπ' αριθ. .../1935. Από τις περιγραφές των παραπάνω συμβολαίων προκύπτει, ότι ο ως άνω εναγόμενος είναι κύριος αγρού εμβαδού 1 1/2 ζευγαριάς, που αντιστοιχεί, σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν, στο σημερινό πρώτο επίδικο τμήμα που είναι καλλιεργημένο, εμβαδού 4.200 τ.μ. Έτσι, οι απώτατοι δικαιοπάροχοι του κατέστησαν κύριοι τούτου με τα προσόντα της τακτικής χρησικτησίας και κατά τις διατάξεις του βυζαντινορρωμαϊκού δικαίου, αφού υπήρχε κατ' αρχήν τίτλος (αγοραπωλησία) ως παραγωγικό γεγονός της κατά νόμο ιδιοκτησίας. Συνεπώς, το ακίνητο αυτό ουδέποτε υπήρξε περιουσιακό στοιχείο τού Ελληνικού Δημοσίου. Όμως, ο εν λόγω ενάγων προεκτάθηκε και στα γκρεμνά, εμβαδού 36353 τ.μ., που αποτελούν, όπως προεκτέθηκε, δημόσια περιουσία και τα οποία συμπεριέλαβε στην αρχική του περιουσία επικαλούμενος τον ίδιο τίτλο. Ο ίδιος αντιλαμβανόμενος τούτο και θέλοντας να δικαιολογήσει την προκύπτουσα μεγάλη διαφορά και τα όρια που φθάνουν μέχρι τον αιγιαλό, εκθέτει στις προτάσεις του (σελ. 8), ότι επί Τουρκοκρατίας δεν δήλωναν ολόκληρη την έκταση για φορολογικούς λόγους και η αρχική συμβολαιογραφική έκταση είναι μικρή σε σχέση με την υπάρχουσα κατάσταση, αφού σημασία έχουν τα όρια, ισχυρισμός, όμως, ο οποίος δεν αποδεικνύεται και είναι παντελώς αβάσιμος. Οι δραστηριότητές του στα γκρεμνά, κατά την κρίση του δικαστηρίου, αρχίζουν από το έτος 1988 και 1992 με εμφανείς πράξεις, με τις οποίες ήθελε να καταδείξει την παρουσία του σε ακίνητο, το οποίο ουδέποτε υπήρξε στη νομή του. Στο σημείο αυτό η Ζ. Μ., δομικός στην από 25.1.2000 έκθεσή της παρατηρεί για το εν λόγω ακίνητο, ότι είναι αδύνατο να εφαρμοσθεί ο αρχικός τίτλος, επειδή αναφέρει δρόμο και παραλία, χωρίς, όπως φαίνεται αυτή να αμφισβητεί την ταυτότητα του ακινήτου του εναγομένου Μ. Β. Σ.. Την ύπαρξη του εν λόγω ακινήτου πιστοποιεί και ο ανωτέρω πραγματογνώμων Ι. Ε., αρχιτέκτων μηχανικός. Έχει την έννοια, κατά την κρίση του δικαστηρίου, ότι, βλέπει προς την παραλία, διαφορετικά θα συνυπολόγιζε και τα γκρεμνά και επιπλέον η έκτασή του δεν θα ήταν

η αναφερομένη πιο πάνω, που οπωσδήποτε δεν δικαιολογεί σύνολο περίπου σαράντα στρεμμάτων. Περαιτέρω και αναφορικά με το επίπεδο τμήμα της επίδικης έκτασης προκύπτουν τα ακόλουθα: Από τη μελέτη των αεροφωτογραφιών της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού και του ΥΠΕΧΩΔΕ των ετών 1945, 1969, 1978 και 1992 προκύπτει, ότι 1) η επίδικη έκταση ήταν ανέκαθεν μία άγρια και χέρσα έκταση, χωρίς πεζούλες και χωρίς την τυπική περίφραξη από ξερολιθιά, που αποτελεί πρόσφατη παράνομη ανθρώπινη δραστηριότητα, όπως αναλυτικά αναπτύχθηκε αποτελώντας χορτολιβαδική έκταση, 2) η ανθρώπινη δραστηριότητα αρχίζει να εμφανίζεται από το έτος 1992 με τη σταδιακή έναρξη και ολοκλήρωση δικτύου δρόμων, το οποίο συνδυάζεται με την παράνομη κατάτμηση και την κατασκευή παράνομων κτισμάτων, 3) σε αντίθεση με την ευρύτερη περιοχή, η οποία αποτελείται από κτήματα με υπάρχοντα όρια, τα οποία καθορίζονται με περίφραξη ξερολιθιάς, το επίπεδο τμήμα δεν φέρει ίχνη καμιάς περίφραξης με βάση τόσο την υπάρχουσα κατάσταση, όσο και αυτή, όπως ακριβώς αποτυπώνεται στις αεροφωτογραφίες. Η επίπεδη έκταση δεν φέρει ίχνη καλλιέργειας, αλλ' ούτε και είναι επιδεκτικό καλλιέργειας, όπως πιστοποιείται από τη διαχρονική εξέτασή του και ήταν ανέκαθεν άγριος και χέρσος τόπος. Ήδη, όπως προκύπτει από την έκθεση αυτοψίας τής Δ.Ο.Υ. Θήρας και περιέχεται στο υπ' αριθ. πρωτ. 3154/5.6.1999, στην επίδικη περιοχή έχουν ανεγερθεί παράνομα κτίσματα που βρίσκονται στο στάδιο της τοιχοποιίας, μέχρι που σταμάτησαν οι εργασίες, γεγονός, άλλωστε, που προκύπτει και από τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο φωτογραφίες. Περαιτέρω, οι εναγόμενοι, πλην του Μ. Σ., προκειμένου να παρουσιάσουν διακατοχικές πράξεις των δήθεν απώτερων δικαιοπαρόχων τους αναφέρονται σε εξορύξεις που γίνονταν στην επίδικη έκταση. Αποδεικνύεται, λοιπόν, επ' αυτού, ότι η θηραϊκή γη έχει πράγματι πλούσιο ορυκτό πλούτο, ώστε να πραγματοποιούνται εξορύξεις θηραϊκής γης και κίσηρης (ελαφρόπετρα). Για τις εξορύξεις μάλιστα αυτές γίνεται λεπτομερής αναφορά από τους εναγομένους με παράθεση σε διάφορα δημοσιεύματα παλαιών εποχών (βλ. Μιχ. Ζώρζου, Ημερολόγιον Θήρα -Αμοργός, εκδ. 1933, όπου παράθεση κεφαλαίου για την απλή στατιστική ανάλυση έτους 1931 - επίσης, το υπ' αριθ. 527/8.12.1898 φύλλο της τοπικής εφημερίδας "Σαντορίνη"). Ήδη, σύμφωνα με το αρθ. 2 ν. 669/1977, η "θηραϊκή γη" αποτελεί λατομικό βιομηχανικό ορυκτό, το οποίο ανήκει στον ιδιοκτήτη του εδάφους, όπου αυτή βρίσκεται και μπορεί να τύχει εκμετάλλευσης από τον κύριο ή από τρίτο πρόσωπο κατόπιν παραχώρησης του σχετικού δικαιώματος από τον κύριο [βλ. Λιβάνη, Μαθήματα μεταλλευτικού δικαίου, εκδ. 1987, σελ. 18 επ.]. Έτσι, την ύπαρξη εργασιών αναφέρουν ο καθηγητής Π. Π. στην πραγματογνωμοσύνη του καθώς και ο τοπογράφος Ι. Σ.. Επίσης, ο πραγματογνώμων Ν. Σ., ο οποίος διορίσθηκε με το υπ'

αριθ. 21/2003 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αιγαίου και αναφέρεται σε υπολείμματα οπών ή πηγαδιών, όπως αυτά ανάγονταν κατά καιρούς στη Σαντορίνη για εξόρυξη θηραϊκής γης σημειώνοντας, ότι πρόκειται για εγκαταλελειμμένες ανθρώπινες δραστηριότητες, τα ίχνη των οποίων βρίσκονται μεταξύ του πρώτου και δεύτερου φρυδίου της "Καλδέρας". Όμως, εξορύξεις στα γκρεμνά ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθούν, λόγω της επικινδυνότητας, αλλά και της απότομης κλίσεως τους. Όπως χαρακτηριστικά εκθέτει ο μάρτυρας αποδείξεως του ενάγοντος Ελληνικού Δημοσίου Ε. Σ., μία τέτοια δραστηριότητα στην περιοχή αυτή είναι σαφές, ότι θα συνοδευόταν και από άλλες εγκαταστάσεις, οι οποίες θα έπρεπε να υπάρχουν, όπως λιμενικές εγκαταστάσεις ή εγκαταστάσεις φόρτωσης για την προσωρινή τοποθέτηση του υλικού, δρόμοι κ.ά. Εκθέτει δε και το λόγο, για τον οποίο ήταν άσκοπη η εξόρυξη με διάνοιξη των πηγαδιών. Θα πρέπει να σημειωθεί, ότι στο κάτω μέρος των γκρεμών υπάρχουν υπόσκαφες σπηλιές, οι οποίες αποτελούν δημιουργήματα των κατοίκων, οι οποίοι τοποθετούσαν σ' αυτές τις βάρκες τους και τα διάφορα εργαλεία τους, περιστασιακά, λόγω των δυσμενών καιρικών συνθηκών, ενώ υπάρχει και ένας δρομίσκος. Επίσης, όπως εκτίθεται αναλυτικά στο από 20.3.1998 υπόμνημα του ιδίου δεν διακρίνονται στις αεροφωτογραφίες ίχνη εξόρυξης θηραϊκής γης, ούτε ανθρώπινη δραστηριότητα και στο επίπεδο τμήμα της επίδικης έκτασης. Η άποψη δε αυτή ενισχύεται και από την κατάθεση του μάρτυρα του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία, δεν αναιρείται από τις ασαφείς και αντιφατικές καταθέσεις των μαρτύρων των εναγομένων. Οι εναγόμενοι προσπαθούν να ενισχύσουν τον ισχυρισμό τους βασιζόμενοι και στην από 25-3-1925 επικαλούμενη και προσκομιζόμενη σε φωτοτυπία επιστολή σύμφωνα με την οποία ο Χ. Α. ανακοινώνει σε κάποιο φίλο του με το όνομα Ν. Σ. την ύπαρξη δύο ορυχείων στην περιοχή Ακρωτηρίου Θήρας, τα οποία διαθέτει προς ενοικίαση ή απαλλοτρίωση, κατά τους χρησιμοποιούμενους σ' αυτή όρους θέλοντας, έτσι, να καταδείξουν την ύπαρξη της ιδιοκτησίας τους, δηλαδή τον αρχικό τίτλο του υπ' αριθ. .../13-10-1921 συμβολαίου. Η επιστολή αυτή δεν πείθει το δικαστήριο για τους ακόλουθους λόγους: α) δεν προκύπτει, ότι πρόκειται για την επίδικη έκταση, β) δεν φέρει βέβαιη χρονολογία, γ) δεν προκύπτει, ποιος είναι ακριβώς ο λήπτης της επιστολής (διεύθυνση κ.λ.π.) και δ) τέλος η ύπαρξη τέτοιων ορυχείων δεν αποδεικνύεται από κανένα άλλο στοιχείο.

Συνεπώς, ο ισχυρισμός των εναγομένων ότι στην επίδικη έκταση γινόντουσαν κατά τα παλιά χρόνια εξορύξεις καθίσταται εντελώς αβάσιμος. Εξάλλου, η αναφορά των εναγομένων σε αποφάσεις του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αιγαίου, καθώς και του Συμβουλίου Εφετών Αιγαίου γίνεται μέσα στα πλαίσια της αναπτύξεως και της παράλληλης ποινικής εξέλιξης της υποθέσεως, χωρίς βεβαίως να προσδίδεται σ' αυτές μείζων αποδεικτική δύναμη,

ούτε ισχύ δεδικασμένου για την απόκτηση κυριότητας, το οποίο, άλλωστε, όπως είναι γνωστό, δεν ισχύει στα πλαίσια της πολιτικής δίκης. Ωστόσο, δεν παραβλέπεται η ανακλαστική ενέργεια των ως άνω αποφάσεων, με την έννοια, ότι η ύπαρξη τους ανάγεται σε στοιχείο τού πραγματικού ορισμένων διατάξεων, οι οποίες επάγονται αστικές συνέπειες καθώς και η παράνομη και απαξιώτική συμπεριφορά των εμπλεκομένων σ' αυτές προσώπων, όπως περιγράφεται στα κατηγορητήρια, και αναφέρεται στον τρόπο δημιουργίας τίτλων προς στήριξη της ελλείπουσας κυριότητάς τους. Πρέπει να σημειωθεί, ότι με εξαίρεση ένα τμήμα της τέταρτης των εναγομένων Κ. Δ., που χαρακτηρίζεται ως χορτολειαδική, τα υπόλοιπα τμήματα δεν χαρακτηρίστηκαν αρμοδίως με την ίδια μορφή. Όμως, περιέργως δόθηκε ο χαρακτηρισμός ως καλλιεργούμενες εκτάσεις, ενώ, αν ανέτρεχαν στο παρελθόν και λάμβαναν γνώση των αεροφωτογραφιών, δεν θα παρείχαν τέτοια βεβαίωση, αφού, όπως προαναφέρθηκε διεξοδικά, είναι φανερή η πρόσφατη καλλιεργητική δραστηριότητα. Τέλος, οι τελευταίες εξελίξεις με τις διενεργούμενες παράνομες συντάξεις συμβολαιογραφικών εγγράφων και με τις οικολογικές καταστροφές των εξορύξεων η Κοινότητα της Οίας ενεργοποιήθηκε και απέστειλε στην Περιφερειακή Διοίκηση Κυκλάδων με κοινοποίηση στο Υπουργείο Οικονομικών το υπ' αριθ. πρωτ. 1214/30.7.1998 έγγραφό της, στο οποίο περιγράφεται η δημιουργηθείσα απαράδεκτη κατάσταση, ενώ γίνεται αναφορά στις κατά το παρελθόν προσπάθειες των εκάστοτε Προέδρων των Κοινοτήτων της νήσου, οι οποίοι προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις με τις καταπατήσεις όχι μόνο δημοσίων κτημάτων, αλλά και κοινοτικών και αγροτικών δρόμων με την εμφάνιση ιδιοκτητών με ανύπαρκτους τίτλους (βλ. υπ' αριθ. πρωτ. 212/ 11.2.1997 προηγούμενο έγγραφο ίδιας Κοινότητας, όπου γίνεται και σαφής αναφορά στην εμπλοκή ορισμένων σε συμβολαιογραφικά έγγραφα). Παρόμοια ενεργοποίηση έγινε και από τις Κοινότητες Εμπορείου και Καρτεράδου, (βλ. υπ' αριθ. πρωτ. 1238/ 29.7-1998 και 560/28.7.1998 αντίστοιχα). Αξίζει να σημειωθεί, ότι στα έγγραφα αυτά γίνεται ειδικότερη αναφορά για την "Καλδέρα" και τις επεμβάσεις της εταιρείας "Ανώνυμος Γενική Εταιρεία Τσιμέντων Ηρακλής Α.Ε." και "Ανώνυμος Μεταλλευτική και Βιομηχανική Εταιρεία ΗΦΑΙΣΤΟΣ Α.Ε.". Στην κινητοποίηση έλαβαν μέρος οι Κοινότητες Θήρας, Ακρωτηρίου, Εμπορείου, Ημεροβιγλίου, Μεγαλοχωρίου, Μεσσαριάς, Βύθωνα, Βουρβούλου, Έξω Γωνιάς, Επισκοπής Γωνιάς, Καρτεράδου, Οίας, Πύργου Καλλίστης". Θα πρέπει να προστεθεί το αίτημα του κοινωφελούς ιδρύματος με την επωνυμία "Λούλα και Ευάγγελος Νομικός" προς το Ελληνικό Δημόσιο για την παραχώρηση από αυτό τμήματος των γκρεμνών για την εγκατάσταση τελεφερίκ, καθώς επίσης και το υπ' αριθ. 313304/15.3.2001 παραχωρητήριο, με το οποίο η Κ.ΕΔ παραχωρεί κατά χρήση στο Δήμο Θήρας τις υπό την κυριότητα του Ελληνικού

Δημοσίου ηφαιστειογενείς νησίδες Παλαιά και Νέα Καμμένη. Η δε Κτηματική Υπηρεσία Νομού Κυκλάδων προέβη στην καταχώρηση στα βιβλία δημοσίων κτημάτων με αριθμό 451 τμήματος της νήσου Θήρας συνολικού εμβαδού 5.380.000 τ.μ., στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και η επίδικη έκταση (μετά του εκτεινόμενου αιγιαλού). Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και στην "Καλδέρα" Οίας, με αποτέλεσμα να έχει επιληφθεί η Κτηματική Υπηρεσία και η Δ.Ο.Υ. Θήρας μετά από πολλές καταγγελίες. Ο ισχυρισμός δε, ότι η αγωγή του ενάγοντος Ελληνικού Δημοσίου πρέπει ν' απορριφθεί ως καταχρηστική, κρίνεται ως ουσιαστικά αβάσιμος και, ως εκ τούτου, απορριπτός, δεδομένου, ότι δεν αποδεικνύεται, ότι προσκρούει στα κριτήρια και τις προϋποθέσεις του άρθ. 281 Α Κ, αφού αυτή ασκήθηκε για την προστασία της δημόσιας περιουσίας από παράνομες και αυθαίρετες δραστηριότητες και δεν υπερβαίνει προφανώς τα όρια, τα οποία επιβάλλει η ως άνω διάταξη. Με τα δεδομένα, λοιπόν, αυτά, αποδεικνύεται, ότι η επίδικη έκταση, πλην του πρώτου τμήματος του εναγομένου Μ. Β. Σ., είναι ακίνητο, το οποίο ουδέποτε χρησιδεσπόσθηκε από οποιονδήποτε ιδιώτη, αλλά από το Ελληνικό Δημόσιο δια των αρμοδίων οργάνων του, την οποία επόπτευε εμποδίζοντας τους τρίτους αδιαλείπτως μέχρι το έτος 1915 και μετά ταύτα μέχρι την άσκηση της αγωγής και ούτε επ' αυτής υπήρξε οποιαδήποτε ανθρώπινη δραστηριότητα, που να οδήγησε στην κτήση του δικαιώματος κυριότητας σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου μέχρι το έτος 1915 όπως προεκτέθηκε στην αρχή της παρούσας. Περιήλθε δε πράγματι στο ενάγον Ελληνικό Δημόσιο δικαιώματι πολέμου από το Τουρκικό Δημόσιο, κατά τα προαναφερόμενα. Το αίτημα δε για τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης πρέπει ν' απορριφθεί, αφού υπάρχουν όλα εκείνα τα στοιχεία (υπομνήματα, πραγματογνωμοσύνες, εκθέσεις και άλλα έγγραφα), βάσει των οποίων το δικαστήριο μπορεί να οδηγηθεί στο σχηματισμό πλήρους δικανικής πεποίθησης.

6.- Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η αγωγή του Ελληνικού Δημοσίου κατά την κύρια βάση της που αφορά την επίδικη έκταση και να αναγνωρισθεί κύριο της επίδικης έκτασης, εμβαδού 85.280,75 τ.μ., που αφορά το επίπεδο τμήμα και τα γκρεμνά, όπως αυτή περιγράφεται στο αγωγικό δικόγραφο και απεικονίζεται στο παραπάνω τοπογραφικό διάγραμμα, που συνέταξαν ο τοπογράφος μηχανικός Χ. Ζ. και ο εργοδηγός Δ. Σ., νόμιμα θεωρημένο από το διευθυντή της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας Σύρου Δ. Λ., προσδιοριζόμενη με τα στοιχεία α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, 1, 2, 3, 4, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, 227, 227', Ω, Ψ, Φ, 229, 230, 231, 232, 233, α και βρίσκεται στη θέση "Ακρωτηρίου" της τοποθεσίας "Μπουτσουνάρα" της νήσου Θήρας των Κυκλάδων. Συνορεύει δε, α) βορείως, σε πλευρά Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, 227 με δημόσιο κτήμα, σε πλευρά 227, Ω, Ψ με ακτογραμμή και σε πλευρά Φ, 229, 230, 231, 232, 233 με αιγιαλό,

β) ανατολικά σε πλευρά 233, α, β, γ, δ με δημόσιο κτήμα, γ) νότια σε πλευρά π, 5, ξ, ν, μ, λ, κ, ι, η, ζ ε, δ με ιδιοκτησίες Ε. Α., Χ. Α., Ι. Α. Α. και με διερχόμενο κοινοτικό δρόμο και δ) δυτικά σε πλευρά π, ρ, σ, 1, 2, 3, 4, Δ με δημόσιο κτήμα, όπως τα όρια αυτά απεικονίζονται στο παραπάνω τοπογραφικό διάγραμμα και το τμήμα του αιγιαλού, εμβαδού 2.015 τ.μ., ο οποίος εμφανίζεται με τα στοιχεία 227', 227, 228, Φ, Ψ, Ω, 227'. Διαταχθεί δε η απόδοση σ' αυτό της ως άνω εκτάσεως, συμπεριλαμβανομένου και αυτού του τμήματος του αιγιαλού για το ενιαίο της εκτελέσεως." Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως εναντιώθηκαν οι ηττηθέντες (i) εφεσίβλητοι-(ii) εκκαλούντες (εναγόμενοι) και ειδικότερα, με βάση την δικονομική ιδιότητα των διαδίκων κατά την πρωτοβάθμια δίκη για λόγους εξυπηρετικούς της δομής της παρούσης αποφάσεως, οι με στοιχ. (α)-(ε) εναγόμενοι με την Α.31/11-6-2007 αίτηση και Α1 τους με ιδιαίτερο, 222/30-10-2008, δικόγραφο πρόσθετους αυτής λόγους και ο με στοιχ. (ζ) εναγόμενος με την Β46/27-7-2007 αίτηση αναιρέσεως, επί των οποίων, συνεκδικαζομένων, εκδόθηκε η 454/2011 απόφαση του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, με την οποία παραπέμφθηκαν στην τακτική Ολομέλεια οι αναφερόμενοι στην αρχή του παρόντος λόγοι αναιρέσεως, έννοια με την οποία και ερευνώνται στη συνέχεια κατ' αξιολογική σειρά. Ειδικότερα: Κατά την διάταξη του άρθρου 559 αρ.1 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται για (ευθεία) παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου αν το δικαστήριο της ουσίας, με βάση τα αναιρετικώς ανέλεγκτα γενόμενα δεκτά από εκείνο, ως αποδειχθέντα, πραγματικά περιστατικά, δεν εφαρμόσει τον συγκεκριμένο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή εφαρμόσει αυτόν, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμόσει αυτόν εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται, είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη ή μη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στον κανόνα δικαίου. Η παραβίαση των διδαγμάτων κοινής πείρας ελέγχεται αναιρετικώς μόνον αν αυτά αφορούν ερμηνεία ή εφαρμογή κανόνων δικαίου, με την έννοια της εξειδικεύσεως αόριστων νομικών εννοιών ή της υπαγωγής εις αυτούς πραγματικών περιστατικών, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει όταν χρησιμεύουν για την υπό του δικαστηρίου εξακρίβωση της υπάρξεως πραγματικών περιστατικών και συνδέονται με την αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων. Εξάλλου, κατά τα άρθρα 1-3 του Οθωμανικού νόμου της 7 Ραμαζάν 1274 οι γαίες διακρίνονται στις ακόλουθες πέντε κατηγορίες (α) τις γαίες καθαρής ιδιοκτησίας (μούλκια), (οικοδομήματα, εργαστήρια, αμπελώνες), των οποίων τη κυριότητα είχε αυτός που τις εξουσίαζε και μπορούσε να τις διαθέτει ελεύθερα προς τρίτους με άτυπη συμφωνία περί μεταβίβασης, (β) τις δημόσιες γαίες (μιριγιέ), (τα καλλιεργήσιμα χωράφια, βοσκοτόπια, δάση), των οποίων η κυριότητα ανήκε στο Οθωμανικό Δημόσιο και επί των οποίων οι ιδιώτες μπορούσαν να αποκτήσουν μόνο δικαίωμα

εξουσίασης (τεσσαρούφ), (γ) τις αφιερωμένες γαίες (βακούφια), των οποίων η χρήση και εκμετάλλευση γινόταν υπέρ κάποιου αγαθοεργού σκοπού και οι οποίες θεωρούνταν ως πράγματα εκτός συναλλαγής, (δ) τις εγκαταλελειμμένες σε κοινότητες γαίες (μετρουκέ) (οι δημόσιοι δρόμοι, οι πλατείες), οι οποίες ήταν προορισμένες για την κοινή χρήση και ανήκαν στο Δημόσιο και (ε) τις νεκρές γαίες (μεβάτ) (τα βουνά, τα ορεινά και πετρώδη μέρη, τα αδέσποτα δάση), οι οποίες αποτελούσαν γαίες που κανείς δεν κατείχε, δεν εξουσίαζε και δεν καλλιεργούσε και ανήκαν στο Δημόσιο. Επακολούθησαν τα πρωτόκολλα του Λονδίνου της 3.2.1830, 4/16.6.1830 και 19.6/1-7-1830, με τα οποία κυρώθηκε η Ανεξαρτησία της Ελλάδος και ρυθμίσθηκαν οι σχέσεις του Ελληνικού Δημοσίου ως προς τις άλλοτε ιδιοκτησίες των Οθωμανών στην Ελλάδα, ορίζοντας, σε συνδυασμό με την από 9.7.1832 Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως "Περί διαρρυθμίσεως των Ελληνικών συνόρων", ότι το Ελληνικό Δημόσιο αποκτά την κυριότητα στα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία είχε καταλάβει κατά την διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα (έως τις 3.2.1830) και είχε δημεύσει κατά την διάρκεια του πολέμου, καθώς και σε εκείνα, τα οποία, κατά τον χρόνο της υπογραφής των πρωτοκόλλων είχαν εγκαταλειφθεί από τους άλλοτε κυρίους τους Οθωμανούς, οι οποίοι απεχώρησαν και δεν εξουσιάζοντος πλέον από αυτούς, χωρίς παράλληλα να έχουν καταληφθεί από τρίτους μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου της 21-6/3-7/1837 "περί διακρίσεως δημόσιων κτημάτων", περιερχόμενα κατά το άρθρο 16 αυτού στην κυριότητα του Δημοσίου ως αδέσποτα. Με τις ρυθμίσεις αυτές το Ελληνικό Δημόσιο δεν κλήθηκε ως καθολικός διάδοχος των Οθωμανών, αλλά διαδέχθηκε το Τουρκικό Δημόσιο *in globo* με τη γενόμενη δήμευση "δικαίωμα πολέμου", ως ειδικού τίτλου, στο δικαίωμα κυριότητας των κτημάτων, τα οποία κατείχοντο μόνο από τους Οθωμανούς κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασεως και , ή κατέλαβε διαρκούντος του πολέμου, ή ως εγκαταλελειμμένα από τους πρώην κυρίους τους, δεν κατείχοντο πλέον από αυτούς. Η διαδοχή του Ελληνικού Δημοσίου στο Τουρκικό Δημόσιο "δικαιώματι πολέμου" αφορά και τις νήσους του Αιγαίου, με ρητή αναφορά τους στο σχετικό κείμενο του πρακτικού (αρ.3) και στο προηγούμενο πρωτόκολλο της 10/22-3-1829 με τον παράτιτλο "Οριοθεσία της Στερεάς και των νήσων", διαλαμβάνοντας "Αι παρακείμεναι εις την Πελοπόννησον νήσοι, η Εύβοια και αι κοινώς καλούμεναι Κυκλάδες θέλουν αποτελεί ωσαύτως μέρος τούτου του Κράτους". Η διαδοχή όμως αυτή δεν έθιξε τα εμπράγματα δικαιώματα των ιδιωτών, τα οποία είχαν αποκτηθεί επί των ακινήτων καθαρής ιδιοκτησίας (μούλκια) και τα δικαιώματα εξουσίασης "τεσσαρούφ", τα οποία είχαν αποκτηθεί επί των δημοσίων γαιών σύμφωνα με το Οθωμανικό δίκαιο. Λόγοι ιστορικής ιδιαιτερότητας διαμόρφωσαν ιδιαίτερο νομικό και ιδιοκτησιακό καθεστώς στις Κυκλάδες. Ειδικότερα οι γαίες των

νησιών αυτών χαρακτηρίσθηκαν κατά τον ιερό μουσουλμανικό νόμο ως ιδιωτικές ανήκουσες στην κατά τα άρθρα 1 και 2 του από 7ης Ραμαζάν έτους 1274 Οθωμανικού νόμου "περί γαιών" κατηγορία των καθαρών ιδιοκτησίας ακινήτων, τα οποία εξακολούθησαν εξουσιαζόμενα υπό των μέχρι τότε κυρίων αυτών και δη κατά πλήρη κυριότητα, υπό τον όρο όμως καταβολής εγγείου φόρου Κατά συνέπεια, τα ακίνητα των νήσων αυτών, μη εξουσιαζόμενα πριν από την επανάσταση από τον σουλτάνο, ουδέ κατεχόμενα από Οθωμανούς ιδιώτες, δεν περιήλθαν στο Ελληνικό Δημόσιο, κατά διαδοχήν του Τουρκικού Δημοσίου, δικαιώματι πολέμου και δυνάμει των περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος πρωτοκόλλων του Λονδίνου και της από 7.7.1832 συνθήκης της Κωνσταντινούπολης. Τούτο, όμως, συμβαίνει εφόσον πρόκειται περί γαιών καθαρής ιδιοκτησίας, ενώ και για τα νησιά των Κυκλάδων, μεταξύ των οποίων και η Σαντορίνη, σύμφωνα με τα ως άνω Πρωτόκολλα του Λονδίνου και τη Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως, για εκτάσεις που αφορούσαν τα δάση, τους αιγιαλούς, τα κοινόχρηστα, τις βοσκές και τις εκτάσεις που λόγω της μορφής τους δεν εξουσιάζονταν από κανένα, μετά τον Αγώνα της Ανεξαρτησίας, κατέστη κύριος αυτών το Ελληνικό Δημόσιο ως διάδοχο του Οθωμανικού Κράτους δικαιώματι πολέμου. Και τούτο διότι οι εκτάσεις αυτές παρέμειναν προσδιορισμένες κατά την ταυτότητά τους ως τμήμα της χώρας του Οθωμανικού Κράτους και οι οποίες ουδέποτε εξουσιάστηκαν από ορισμένο πρόσωπο, αλλά υπήγοντο υπό την απόλυτη εξουσία του κράτους αυτού. Μετά δε την Επανάσταση του 1821 και τη σύσταση του Ελληνικού Κράτους διά των προαναφερομένων Πρωτοκόλλων και Συνθήκης, οπότε προσδιορίστηκε η χώρα του Ελληνικού Κράτους, των ακινήτων αυτών κατέστη κύριο το νέο ελληνικό κράτος χωρίς καμιά αποζημίωση. Η νομική αυτή παραδοχή επιβεβαιώνεται από το Πρωτόκολλο της 4/16 Ιουνίου 1830, στο κείμενο του οποίου ορίζεται τα κτήματα υπό το όνομα "Βακούφια" και όσα δεν είναι ιδιωτικά, αλλά εκκλησιαστικά ή δημόσια υπό το Οθωμανικό σύστημα θα ανήκουν αυτοδικαίως στην Κυβέρνηση της Ελλάδος. Στις σημειούμενες στην αρχή της παρούσης αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως διαλαμβάνεται, ιδία, (α) ότι η εδαφική έκταση, επί της οποίας αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του ενάγοντος Ελληνικού Δημοσίου και υποχρεώθηκαν οι εναγόμενοι σε απόδοσή της, βρίσκεται στα διοικητικά όρια της Κοινότητας Ακρωτηρίου Θήρας, σε απόσταση ενός περίπου χιλιομέτρου από το Φάρο του Ακρωτηρίου και βλέπει προς την πλευρά της "Καλδέρας" και σε υψόμετρο 60 έως 70 μέτρων, (β) ότι διαχωρίζεται, εκτός του αιγιαλού, σε δύο τμήματα και ειδικότερα (αα) στα "γκρεμνά", εκτεινόμενα στην περιοχή που επονομάζεται και "Καλδέρα", η δημιουργία των οποίων ανάγεται στη μεγάλη ηφαιστειακή έκρηξη, κατά την οποία διάφορα προϊόντα της εναποτέθηκαν σε οριζόντιες στρώσεις. Αποτελείται από γυμνά και

απόκρημνα πρυνά, με κλίσεις κυμαινόμενες από 80 έως 120/οο, τα οποία καταλήγουν στη θάλασσα. Παρουσιάζει, εκτός από τους διάφορους σχηματισμούς, και διάφορες φάσεις των εκρήξεων, οι οποίες έλαβαν χώρα, δηλαδή διάφορα με τη διαφορετική μορφή του καθενός από αυτά. Οι υπάρχουσες κλίσεις των "γκρεμνών", η σύσταση του εδάφους, οι πνέοντες στην περιοχή δυνατοί άνεμοι, οι οποίοι πλήττουν χωρίς κανένα εμπόδιο με όλη τους την έκταση τις απότομες επιφάνειες των γκρεμνών της νήσου Θήρας, σε συνδυασμό με την οφειλόμενη στην επίδραση των φυσικών παραγόντων (βροχή, άνεμος, διαφορά θερμοκρασίας) διάβρωση και διολίσθηση των εδαφών αυτών, καθιστούν αδύνατη την οποιαδήποτε αγροτική εκμετάλλευσή τους ή την εξόρυξη θηραϊκής γης και (ββ) επίπεδη επιφάνεια, που δεν φέρει ίχνη καλλιέργειας, η οποία ανέκαθεν ήταν μία άγρια και χέρσα έκταση, χωρίς πεζούλες και χωρίς την τυπική περίφραξη από ξερολιθιά, καταλήγοντας (γ) ότι λόγω των χαρακτηριστικών της αυτών δεν ήταν δυνατό να εξουσιασθεί και ουδέποτε πράγματι εξουσιάσθηκε από οποιονδήποτε ιδιώτη και με την έννοια αυτή δεν απετέλεσε αντικείμενο καθαρής κυριότητας ή δικαιώματος το οποίο μετελίχθηκε σε κυριότητα, περιελθούσα εντεύθεν στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου ως ειδικού διαδόχου του Τουρκικού Δημοσίου δικαιώματι πολέμου. Τα πραγματικά αυτά περιστατικά δικαιολογούσαν την κατ' ορθή εφαρμογή των παραπάνω σημειούμενων διατάξεων παραδοχή των αγωγών του ενάγοντος και ήδη αναιρεσίβλητου κατά την κύρια, με στοιχ. (Ι) χαρακτηριζόμενη βάση τους, κατά την απεύθυνση εκάστης κατά των εκ των εναγομένων αναιρεσειόντων, με άμεση δικονομική η προβαλλόμενη με το α' σκέλος του πρώτου λόγου της με στοιχ. Α αιτήσεως, τον πρώτο λόγο του με στοιχ. Α1 προσθέτου αυτής δικογράφου και τον δεύτερο λόγο της με στοιχ. Β αιτήσεως αναιρετική αιτίαση από το άρθρο 559 αρ.1 εδ.1 ΚΠολΔ, με την έννοια της ευθείας παραβιάσεως των ουσιαστικών κανόνων δικαίου των Πρωτοκόλλων του Λονδίνου και της Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως, να ελέγχεται, ερειδόμενη επί αναληθούς από νομική άποψη προϋποθέσεως, ως αβάσιμη. Με τους υπό την αυτή αρίθμηση λόγους, ως και τον δεύτερο του με στοιχ. Α1 προσθέτου δικογράφου, διατυπώνεται παράλληλα η αναιρετική αιτίαση από το άρθρο 559 αρ.1 εδ. β ΚΠολΔ με την έννοια ότι με την απόρριψη του ισχυρισμού των αναιρεσειόντων περί του "πασίδηλου" και "παγκοίνως γνωστού" γεγονότος ότι πριν από την απελευθέρωση οι νήσοι των Κυκλάδων αποτελούντο μόνο από γαίες καθαρής ιδιοκτησίας, οι οποίες εξουσιάζοντο κατά πλήρες δικαίωμα κυριότητας από τους Χριστιανούς κυρίους αυτών και επί των οποίων δεν υφίστατο καμμία απολύτως εξουσία του Σουλτάνου και κανένα δικαίωμα του Οθωμανικού Δημοσίου και επομένως, μετά την απελευθέρωση, το Ελληνικό Δημόσιο δεν απέκτησε δικαίωμα επ' αυτών, είτε ως διάδοχο του Οθωμανικού Δημοσίου, είτε δυνάμει

"δικαιώματος πολέμου", παραβίασε τα διδάγματα της κοινής πείρας κατά την ερμηνεία και εφαρμογή των αυτών κανόνων ουσιαστικού δικαίου. Προφανές είναι ότι οι ταυτόσημες έννοιες του "παγκοίνως γνωστού" και "πασίδηλου" συνδέονται με την απόδειξη πραγματικού περιστατικού, περιεχόμενο με το οποίο αναφέρονται και στην διάταξη του άρθρου 336 παρ.1 ΚΠολΔ. Κατά συνέπεια, συνδεόμενη η αποδιδόμενη πλημμέλεια με την προκύπτουσα από την εκτίμηση των αποδείξεων ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του δικαστηρίου της ουσίας δεν εμπίπτει στο πραγματικό του ερευνώμενου αναιρετικού λόγου, ο οποίος εντεύθεν ελέγχεται ως απαράδεκτος. Όμοια αρνητικά αξιολογείται, προεχόντως ως αλυσιτελής και άρα απαράδεκτη, η διατυπούμενη με τους απομένοντες προς έρευνα δεύτερο λόγο της με στοιχ. Α αιτήσεως και τρίτο λόγο της με στοιχ. Β αιτήσεως αναιρετική αιτίαση από το άρθρο 559 αρ.1 ΚΠολΔ, με την έννοια της ευθείας παραβιάσεως του άρθρου 16 του νόμου της 21.6/10.7.1837, στο οποίο θεμελιώνεται από νομική άποψη η με στοιχ. (III) βάση των αγωγών (κτήση κυριότητας ως αδεσπότου), εφόσον, κατά τις αιτιολογίες της προσβαλλόμενης αποφάσεως, οι αγωγές έγιναν δεκτές κατά την χαρακτηριζόμενη από εκείνη κύρια με στοιχ. (I) ιστορική αυτών βάση, χωρίς παράλληλα να διαλαμβάνεται παραδοχή της ότι η επίδικη εδαφική έκταση περιήλθε στην κυριότητα του αναιρεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου ως αδέσποτο ακίνητο και κατ' εφαρμογή του άρθρου 16 του ν. 21.6/10-7-1837. Η αναφορά στην έννοια του αδεσπότου στις αιτιολογίες της προσβαλλόμενης αποφάσεως γίνεται στο μουσουλμανικό καθεστώς αναφορικά με τις διακρίσεις των γαιών (με στοιχ. ε' κατηγορία), που ανήκαν στην κυριότητα του Οθωμανικού Δημοσίου, περιελθούσα εντεύθεν στη συνέχεια στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, ως διαδόχου του Τουρκικού Δημοσίου, δικαιώματι πολέμου. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι κατά την προσβαλλόμενη απόφαση η αγωγή έγινε δεκτή κατά τη χαρακτηριζόμενη με στοιχ. (α) κύρια βάση της, σε κάθε δε περίπτωση η επ' αυτής αιτιολογία της, η οποία δεν πλήττεται επιτυχώς, στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της. Τέλος, πρέπει, να αναπεμφθεί η υπόθεση στο αυτό Γ' Πολιτικό Τμήμα του Αρείου Πάγου, η παραπεμπτική απόφαση του οποίου επιφυλάχθηκε να ερευνήσει τους διατυπούμενους λοιπούς λόγους αναιρέσεως.

#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει τον πρώτο λόγο κατά το α' σκέλος αυτού και τον δεύτερο λόγο της Α.31/11-6-2007 αιτήσεως, τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο του Α1.222/30-10-2008 προσθέτου δικογράφου αυτής και τον δεύτερο και τρίτο λόγο της συνεκδικασθείσης Β.46/27-7-2007 αιτήσεως για αναίρεση της 51/28-2-2007 αποφάσεως του Εφετείου Αιγαίου, που παραπέμφθηκαν στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου με την 454/23-3-2011 απόφαση του Γ1 Πολιτικού Τμήματος

του Αρείου Πάγου. Και

Αναπέμπει την υπόθεση στο αυτό Γ1 Πολιτικό Τμήμα του Αρείου Πάγου προκειμένου να αποφασίσει για τους λοιπούς διατυπούμενους δι' αυτών λόγους αναιρέσεως.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 6 Δεκεμβρίου 2012 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 17 Ιανουαρίου 2013.